

ΕΘΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΠΡΑΟΥΝ

ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ...

Ρόκενταλ δέν είνε ύγκαταλεύει ούτε μια στιγμή τὸ φλέγμα, την ἀπάτην, τὴν ἀδιαφορία του. Γιὰ πρώτη φορά ὥστος ἡ λαϊδὴ Ρόκενταλ δέν κρατούσε στὴν ἀγκαλιὰ τὸ ἀγαπημένα της λουλούδια, τὰ μικρὰ κίτρινα κρίνα τοῦ Ντεθονάρι. Γιὰ πρώτη φορά ἐπίσης ὁ λόρδος Ρόκενταλ είχε μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφραση στὰ μάτια. Μᾶ δέν είπε τίποτα. Ούτε κι' ἡ λαϊδὴ Ρόκενταλ εἶπε τίποτα. Είνε πικρὰ καὶ πένθιμο νὰ θέλεται κανεῖς νὰ φέύγῃ ἔνας φίλος του για ἓνταξεῖδι δίχως γυρισμό.

"Ο λόρδος Ρόκενταλ, ἔδω καὶ λίγη ὥρα, είχε δακρύσει. Ναι. Είχε χάσει γιὰ πάντα τὸ πιοτό γραμματεῖα του ποὺ είχε καζύ του τριστεψάται διάλογο γρόνια. Τί ἀνθρωπος αὐτὸς ὁ νοσιαλιστεὺς του λόρδου Ρόκενταλ! Σωτὸ διαμάτι! Μᾶ τῶρα πειλά τὶ διάλογον τὰ δάκρυα; Η λαϊδὴ Ρόκενταλ συνέδυσε τὸν οὐνύγο της ἥπις τὴν πόρτα τῆς λέσχης ὅπου συγκάιει κάθε μέρα, ἵναν αἰδανοῦ τὸν δισδοχικά, δὲ κληρονόμος τοῦ τίτλου τῶν λόρδων τοῦ Ρόκενταλ.

"Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ λαϊδὴ Ρόκενταλ, πήρε τὸ κόκκινο κραυγιόνι ἀπὸ τὴν τσάντα της, ἐρρίει μιὰ ματιά στὸ μικρὸ καθρέφτη, ἔβασε λίγο τὰ γελή της, ξανακυτάντηκε στενογραμμένην κι' ἔκανε στὸ τέλος ἔνα μορφασμὸ δυσαρέσκειας.

"Πόσο είμαι κουρασμένη! συλλογίσθηκε. "Η μελαγχολία κάνει σκηνές τὶς γυναίκες.. τὶς γυναίκες ποὺ σάν καὶ μένα ἔχουν φτάσει στὰ πενήντα.

"Ἐπειτα ἔρριε μιὰ ματιὰ στὸ ἀνθισμένο πάρκο. Θυμήθηκε τὰ κίτρινα κρίνα τοῦ Ντεθονάρι κι' εἶπε πάλι μέσα της, μὲ κάποια ἀπογοήτευσι:

"Θέει μου! Πόσο γέρασα σήμερα! Δείγνω ὅτι εἴμαι τουλάχιστον σαράντα χρόνων!..

"Η λαϊδὴ Ρόκενταλ ἥθελε νά φαίνεται ότι ήταν μονάχα τρισταπέντε χρόνων. Τόσα ήταν ὁ τρυφερὸς φίλος της.. "Απ' όπου τοὺς όλους, αὐτὸς τῆς ἄρεσε περισσότερο, γιατὶ ήταν δίχως ἄλλο, δ τελευταῖς.

Θό τὸν ἔθλεπε τὴν ἄλλη μέρα. Αὐτὴ ἡ σκέψη ἔκανε νά πάρουν τὰ μάρουλά της ἔνα φυσικὸ ρδινὸ χρῆμα. Κι' ἡ λαϊδὴ Ρόκενταλ ἔγινε πάλι θελτική, χαρωπάμενή, ἀκατανίκητη.

"Αν δὲν είχε νά πάτη στὸν συμβολαιογράφο της, (μὲ γιατὶ τὴν είχε καλέσει αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς;) θὰ βρισκόταν κιόλας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αεναθοῦ κι' ὑμορφού φίλου της ποὺ τῆς είχε κλέψει τὴν καρδιά της—τὸ τελευταῖο κομματάκι ποὺ είχε μείνει.

***

"Ο συμβολαιογράφος τὴ δέχτηκε μὲ τὸ σεθασμὸ ποὺ ἔπερπε νὰ δείξῃ σὲ μιὰ δουκικὴ κορδάνα ποὺ δόθηκε στοὺς Ρόκενταλ ἀπὸ δῶ κι' ἔρτα σῶνες. "Έκανε λοιπὸν μιὰ θαβεῖα ὑπόκλισι καὶ τὴν ἔβωσε ἔνα πακέτο δεσμόνο μὲ ἔνα ἀπλὸ σπάγγο καὶ σφραγισμένο τὸν δουλοκέρι. Στὶς στρογγυλές σφραγίδες φαινόντουσαν καθαρὸ δυὸ ἀρχικά: «Φ. Σ.»

"Ο μακαρίτης γραμματεὺς τοῦ λόρδου Ρόκενταλ, τις εἶπε, μὲ ἐπερόπτηρος, λαϊδὴ, νὰ σᾶς παραδώσω εύθυνος μετὰ τὸ θανατό του αὐτὸ τὸ πακέτο.

"Η λαϊδὴ Ρόκενταλ τὸ πῆρε ἀδιάφορα μὲ τὸ γαυτοφορεμένο χέρι της κι' ἀνέθηκε πάλι στὸ αὐτοκινητὸ. "Ήταν ἀπὸ τὸν γραμματέα τὸν ἀνδρὸς της; Τὶ πράξενος, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς! Η λαϊδὴ Ρόκενταλ θυμήταν τὼρα τὰ τρελλὰ χρόνια της. "Εκείνος ήταν ιδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ λόρδου. Ο λόρδος Ρόκενταλ ήταν τὸν νέος μὲ τὴν αγλή ἔνδος τρομεροῦ Δὸν Σουάν. "Εκείνη, ήταν μιὰ μικρούλα δακτυλογράφος, ποὺ είχε πάντα δίπλα στὴ

γραφομηχανή της ἔνα μπουκέτο ἀπὸ τὸ ἀγαπημένα της κίτρινα κρίνα τοῦ Ντεθονάρι. Ο γραμματεὺς τοῦ λόρδου τὴν ἀγαποῦσε. Μᾶ ἐκείνη, μὲ ὅλη τὴν τρέλλα τῶν δεκασχώτῳ χρόνων της, τοῦ είχε ἀπάντησε:

"Ἄγαπητέ μου, ἀλλά είχες μονάχα δυὸς τρία ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λόρδου, θὰ σὲ προτιμούσα, γιατὶ είσαι καὶ δέκα χρόνια ποὺ νέος ἀπὸ αὐτὸν... Μᾶ πῶς μπόρεσες νὰ φατασθῆς ὅτι θὰ ἔπαιριες γυναῖκα σου ἔνα κορίτσι σαν κι' ἐμένα που σχασπάει τὴν πολυτέλειας κι' ὅλη τὰ ώμοφρα πράγματα τοῦ κόσμου, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔχεις τίποτα" ἀλλο παρὰ μονάχα τὸ μισθό σου. Ξεχνᾶς, ὅτι μπορεῖ νά σὲ διώνῃ ἀπὸ τὴ μιὰ οιγιαὶ ὃς της πλήρης φοράς θα μπορούσες λόρδος Ρόκενταλ;

"Α, ἔνας τέτοιος κύνηνος είναι ἀμοιβαίσος... τῆς ἀπάντησης ἔχεις με είρωνική φονή. Μᾶ ἡ χαριτωμένη δακτυλογράφος ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἐπειτα τοῦ εἶπε:

"Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ παντρεύῃ για νὰ μη μὲ διώξῃ...".

Ο λόρδος Ρόκενταλ ἥταν τότε τρισταπέντε χρόνων. Τοῦ δρέσσαν τὰ ώμοφρα κορίτσια, μᾶ ποὺ πολὺ ἀπὸ ὅλα τοῦ ἄρεσε ἡ σαγηνευτικὴ δακτυλογράφος του ποὺ τὸν κύπταζε κάθε πρωΐ πίστω τὸ κίτρινο κρίνον της.

Τὴν παντρεύτηκε λοιπὸν καὶ χάρισε στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Λούδινου τὴν πιὸ νέα, τὴν πιὸ δροσερή, τὴν πιὸ χαριτωμένη δύσκισσα.

* * *

Η λαϊδὴ Ρόκενταλ, ἀνυπόμονη, γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι της, κλείσθηκε στὸ σαλονάκι της κι' ἀνοίξει περίεργη τὸ δέμα. Ήταν νά είχε μέσα ἄφραγε; "Ισως μιὰ ώμόκληρη σειρά ἀπὸ γράμματα που δὲν τόλμησε ποτὲ τοῦ νά της στείλη. "Ήταν πάρα πολὺ «αισθηματία», αὐτὸς ὁ φωτώχος Φρέντ κι' αὐτὸς ἥταν τὸ μόνιο τὸ ἔλαττωνα!..

Κι' ἀλήθεια, τὸ σφραγισμένο πακέτο είχε μέσα ἔνα σωρὸ γράμματα. Μᾶ τὰ γράμματα αὐτὰ δέν είνε σύτε δικά της, οὔτε τοῦ Φρέντ. Εἶναι ἀπὸ ἄγνωστους. Τὸ καθένα ἔχει καὶ διαφορετικὸ χαρακτήρα. Τὸ ἔνας ὁ γραφικὸς χαρακτήρα, τὸ ἔνας στρογγυλός, τὸ ὅλου λοξός, τὸ ἔλλον γωνιώδης, τὸ ὅλου τετράγωνος. Αἱκόμιν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ μελανούνιον είναι διαφορετικό. "Ολα ὅμις ἔχουν ένα κοινὸ χαρακτηριστικό: Εἶναι ἀνυπόγραφα.

"Η λαϊδὴ Ρόκενταλ ἔνοιασε ἔνα κύριον αντριχιασμό. Φοβᾶται νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ποὺ είχε καταλαβεῖ. Σὲ κάθε ργάμμα ἀντιστοιχεῖ κι' ἔνας φάκελλος ἀπὸ τὸ ίδιο χρωματιστὸ γαροτὶ καὶ μὲ τὸν ίδιο γραφικὸ χαρακτήρα: Πορσὸ τὸν ἔσχονταν τὸν λόρδον Ρόκενταλ... "Η λαϊδὴ Ρόκενταλ ὅρπαξε μὲ τρεμουλιαστὰ κέρια τὸ πρώτο γράμμα: "Αντὶ νὰ πηγαίνετε στὴ Λέσχη, λόρδε Ρόκενταλ, ἔγραφε ὁ ἄγνωστος, γιατὶ δὲν πενθανετε καθε μέρος μὲτο τὸν ἀριθμὸ 105 τῆς Ρέντ Στρήτ.."

Στὴ Ρέντ Στρήτ; "Α, ναι! "Εκεὶ πηγαίνεις κι' εύρισκες ἡ λαϊδὴ Ρόκενταλ ἔνα τρωφέρο φίλο της, ένα σλαδό μὲ γαλανά μάτια..

"Ενα ἄλλο γράμμα, ἔγραφε: "Αν θέλετε νά μάθετε πῶς πενθανετε τὸ πρώτο γράμμα του κάπιο πρόσωπο ποὺ σᾶς ἀνοίξει πάρα πολύ, πηγαίνετε στὶς τέσσερις ὡραῖς στὸν ἀριθ. 18 τῆς Λούδρινης γραφεράδας.."

"Ήταν τότε στὴ Βιένη, για τρέες μῆνες. "Η λαϊδὴ Ρόκενταλ είχε φίλο τὸν πρώτο χορευτὴ τῶν Σουηδικῶν Μπαλέτων...

"Ενα ἄλλο γράμμα: "Κάπιος που ἀνδισφέρεται γιὰ τὴν ὑπόληψη τοῦ δόντου σας, σᾶς πληροφορεῖ, διτὶ στὸν ἀριθ. 7 τῆς Ρόσιμπου Στρήτ.."

"Όλα τὰ γράμματα ἥσαν ἀνώνυμα κι' θάλασσα φανέρωνων τοὺς ἀπόκρυφους ἔρωτες τῆς λαϊδής Ρόκενταλ! Τὸ ἔνα μιλούσε γιὰ τὸν Σλαδόν μὲ τὰ γαλανά μάτια, τὸν πρώτο γραμματεὺς τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, τὸ ὄλλο γιὰ τὸν Σουηδό χορευτὴ, τὸ ὄλλο γιὰ τὸν Παρισινὸ συγγραφέα. "Ολες ἡ ἀποτίσης τῆς λαϊδής Ρόκενταλ στὸ Λούδινο δι στὸ ξενωτερικὸ γινόντουσαν γνωστὲς μὲ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ σύγνωστους ἔχθρους της στὸν φλεγματικὸ κι' ἀδιάφορο ἄνδρα της.

"Ανάμεσα σ' αὐτὰ τὰ γράμματα, ήταν κι' ἔνας μικρὸς ἀσπρός φάκελλος, ποὺ είχε τὴ δική της διεύθυνσι. Περίεργο! Ο γραφικὸς χαρακτήρα είναι ἀμφορφός, λεπτὸς καὶ διεγένει εύγενειας καὶ τιμότητα. Τὸ γράμμα αὐτὸ είνε γραμμένο ἀπὸ τὸν ιδιαίτερο γραμματέα τοῦ λόρδου.

Καὶ λέει τὸ έπιταξι:

"Λαϊδή Ρόκενταλ,

"Μιὰ μέρα, ἔδω καὶ πολὺ γρόνια, ἀρνηθήκατε σ' ἔνα νέο, που οᾶς ἀγωνίσθησε περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ του, νὰ γίνετε γυναίκα του. Εξεις τότε, γιὰ νὰ μὴν πεθάνη ἀπὸ τὴ λύπη του, έκεινε κοντά σας, γιὰ

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝΗ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Τι απαντούν εις κ. κ. Μιλτ. Διδωρίκης, Σωτήρης Σκίτης, Δημήτριος Μάργαρης, Μάρκος Τσιριμόνκες καὶ ἡ κυρία Αιμιλία Στ. Δάχνην.)

ΙΔ.

Ἡ ἔρεινα μαζὶ γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ ποίησι ἐξακολούθει, ἀλλὰ ποὺ ἐπιμορι καὶ τὶ ἐπεισοῦνται γενέσσαντα, γιὰ γὰ πεῖσης μερικοὺς ἀπὸ τοὺς λογίους μας νὰ μιλήσουν! Βράχος ἀτράπαντας ὁ κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ. Δὲν εἶναι δινατάδη νὰ τοῦ πάρως μιὰ λέξη.

—Δέν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ποίησι κι' ἀδόμια λιγότερο μὲ τῶν ποιητῶν μας, μᾶς λέει. "Ἄλλα εἶνε τὰ χωράφια τὰ δικά μου : Τὸ δέντρο. Σ' αὐτὸν αἱρέσθων δὲν μου τὴ ζωή. Γεννιθρά καὶ διὰ πεδάνιο πάνω στὰ σανίδια! Τὶ μιτοῦν νὰ ξέρω ἐγὼ γιὰ ποιητή;

Χωρὶς ἄλλο, ὁ κ. Λιδωρίκης δὲν θέλει νὰ πικράνῃ κανένα, γιατὶ δὲν φανταζούμα νὰ μην ἀνακεῖ ποτὲ του κανένα "Ἐλληνα ποιητή, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Σολομὸν" κι' ἔδειν.

***

Ο ποιητὴς τοῦ "Ἀπέδαντος" καὶ τῆς Ἐκίνα Φρούσηντος κ. ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ ἀπαντᾷ ἀδιστακτα στὸ ἐρώτημά μου μὲ μιὰ λέξη, ποὺ εἶναι καταπέλτης :

—Κανένας!...

Τὸν παροπήρων νὰ μισθιστοῦνται αὐτὴ τὴν... δημαρκή ἐκτέλεσο. —Δὲν θέλω νὰ πικράνω φίλους καὶ ἐχθρούς μου ἀμαρτητούς, μᾶς λέγει, γιατὶ αὐτὸν δὲν σημένουν ἀπὸ ἐπειπεῖται νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπάντηση μου. "Ἀλλαστε, μετὸ τὸν Σολομὼν, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος, πῶς ξεργάτε : δὲν Κάλλεος. Καὶ σὲ μερικά του ποιημάτια ἵνας νάνα ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Σολομὼν. Τὶ ἐρώτημάτη εἰν' αὐτὸν ποὺ κάνεις εσεῖς οἱ δημοποιούμενοι, μᾶς τὸ Θεό, δὲν τὰ καταπέλτης.

***

Ο ποιητὴς τοῦ "Ἀπέδαντος" καὶ τῆς Ἐκίνα Φρούσηντος κ. ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ ἀπαντᾷ ἀδιστακτα στὸ ἐρώτημά μου μὲ μιὰ λέξη, ποὺ εἶναι καταπέλτης :

—Κανένας!...

Τὸν παροπήρων νὰ μισθιστοῦνται αὐτὴ τὴν... δημαρκή ἐκτέλεσο. —Δὲν θέλω νὰ πικράνω φίλους καὶ ἐχθρούς μου ἀμαρτητούς, μᾶς λέγει, γιατὶ αὐτὸν δὲν σημένουν ἀπὸ ἐπειπεῖται νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπάντηση μου. "Ἀλλαστε, μετὸ τὸν Σολομὼν, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος, πῶς ξεργάτε : δὲν Κάλλεος. Καὶ σὲ μερικά του ποιημάτια ἵνας νάνα ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Σολομὼν. Τὶ ἐρώτημάτη εἰν' αὐτὸν ποὺ κάνεις εσεῖς οἱ δημοποιούμενοι, μᾶς τὸ Θεό, δὲν τὰ καταπέλτης.

***

Η συζητήση μὲ τὸν κ. Σκιπήτη προχωρεῖ καὶ φιλικά, χωρὶς σύντε τὸ καταπέλτην, μονὶ μιλεῖ γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ ποίησι καὶ γιὰ τὸν Σολομὼν τοῦ Νεοελληνικοῦ ποιητή την Σελίστρη. Πάνω ἀπὸ δὲν θέλω νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπάντηση μου. "Ἀλλαστε, μετὸ τὸν Σολομὼν, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος, πῶς ξεργάτε : δὲν Κάλλεος. Καὶ σὲ μερικά του ποιημάτια ἵνας νάνα ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Σολομὼν. Τὶ ἐρώτημάτη εἰν' αὐτὸν ποὺ κάνεις εσεῖς οἱ δημοποιούμενοι, μᾶς τὸ Θεό, δὲν τὰ καταπέλτης.

***

Ο τηματάρχος τῆς 'Εθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ, γνωστὸς βιβλιογράφος καὶ λάτρης τῆς παιδείας, είχε τὴν καλωσόρην νὰ μοι δώσῃ τὴν ἀπάντησή του γραπτή. 'Ιδού ἀπότι :

«Ο μεγαλείτερος "Ελληνας ποιητης —

κατὰ τὴν γνώμη μου — θερέτρο απὸ τὸν Σολομὼν, εἶνε, χωρὶς κακιά ἐπιγύλαξη, δὲν Παλαιάς. Μεγάλος στὴν ἔμπνεια καὶ στὴν τέχνη, ἔπαι-
νε ἔνα γεράστιο ποιητικὸ ἔργο, μετρὸς στὸ διάτοιχο οἱ σημερινοὶ καὶ δὲ-
κτονικοὶ ἄνθρωποι τους γράμματαν δὲν σκέψουν μὲ σεβασμὸν καὶ θεωροῦν
τὸ κεφάλι. Κι' ὁ Παλαιᾶς δὲν εἶναι μονάχος ἀγαντεύοντας τεχνιτοῦ,
ποὺ έδειξε στὴν 'Ελλάδα τὴ μεγάλη ποιητικὴ τέχνη, ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁ
σορὸς διδάσκαλος, ποὺ είχε τόσο βαθείαν ενέργειαντε καὶ διδάσκαλος στὴν γενε-
τὴν θαυμάτων του. 'Απὸ τὸ μεγάλη καὶ πολύνομη ποίησι του...»

νά σᾶς βλέπει, νὰ σᾶς λατρεύῃ κριψά, σιωπηλά, ἔτοιμος νὰ δικιάσῃ γιὰ σᾶς τὴ ζωή του...»

»Ο σύζυγός σας, διὰς ἔσχετε, μονὶ είχε ἐμπιστεύθη τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀλληλογνωμάτων του. 'Ανάμεσα λοιπὸν στὰ τόσα γράμματα ποὺ διάθεσαν κάθε μέρα, βρήκα κι' αὐτὰ ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

»"Αν δὲν σᾶς μάγανος μ' ἔναν μεγάλο, ἀνάγκη καὶ τρειλὸς ἔφωτα, μ'
αὐτὰ τα γράμματα, λαϊδή Ρόκενταλ, θὰ μοιδούσα νὰ σᾶς ἐδικιηθῇ γιὰ
ἐπεινὴ τὴ σπλοκὴ δρόση σας.

»Μά ἐγώ δέλητα νὰ σᾶς ἀφων νὰ ξήσετε εὐτυχισμένη. 'Ο ίδροδος Ρόκενταλ δὲν διάθεσε ποτὲ αὐτὰ τὰ γράμματα. Μά τόρα ποὺ τελείω-
γιὰ πάντα μ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ποιὸς δὲν σᾶς προστείνει πειά, λαϊδή Ρόκενταλ ;

***

Ο Ρόκενταλ ἔφιτσες ἔνα υπέροχο μαυσωλεῖο στὸν πε-
στὸ γραμματέο, τοῦ συζύγου της. Κάθε μέ-
ρα ἔστελνε τὸ γέρο κηπουρὸ της καὶ τὸ στό-
λιξ μ' ἔνα μπουκέτο ἀπὸ δροσερὰ κίτρινα
κρίνια τοῦ Ντεβονσάτηρ.

Ο Φρέντ Στέφενσον ήταν δὲ πρώτος, μᾶς
κι' δὲ τελευταῖς ἔρως της.

Κ. ΜΠΡΑΟΥΝ

οὐλέντας μέρος δὲν μείνει σὰν ποιητικὴ πυραμίδα, δηλαδή γιὰ τὴν Τελε-

ικότητα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Εἰρωτικὴ δύλαλητη τῆς ἐποχῆς του».

Ο κ. Μάργαρης μοι διδάσκει τὴν ἀπάντηση του, ποτὲ μοι τὴν δύση.

Τολμῶ νὰ παρατηρήσω :

—Και γιὰ τὴν Εἰρωτικὴ δύλαλητη, εἴπατε;

—Ναι, ναι, ξανάλεξε ζωρό.

—Και η κώπηση Ντέ Νούδη ; 'Ο Βαλεφύ ; δ.....

—Τίτοτε ἀπ' αὐτά. 'Ο Παλαιᾶς ...

Καθὲ συζητήση περιττεύει. 'Ο κ. Μάργαρης εἶναι ἀδιόρθωτος... Πα-
λαιωτής ...

***

'Ο ποιητὴς τῶν «Τραγούδων τοῦ Πόνου» κ. ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΠΙ-

ΜΟΚΟΣ δίνει κι' αὐτὸς τὴν ιδέαν της ἀπάντηση :

—Ο Παλαιᾶς. 'Οχι, δηλαδήτερος. Γράψτε οἱ καλύτεροι. Μεγάλοι είνε διό - τρεις σ' δύον τὸν κόσμο. Ξέρετε τὴν ειδύλλη τῆς λέξεως εμε-
γάλης ;

Και δ. κ. Τσιφιδιός μοι μιλεῖ ὥρα πολλή γιὰ τὸν τρεῖς πραγματικὰ μεγάλους καιτιάς, ποιὶ φαίνεται νὰ λατρεύῃ : Γιὰ τὸν Δάστη, γιὰ τὸν Όμηρο καὶ γιὰ τὸν Σαλίστρη. Πάνω ἀπὸ δύος δύως δύο τελευταῖς. 'Ι-
σος νὰ μή έχῃ ἀδικο. Μοδὶ μιλεῖ ἀδόμια γιὰ τὴν μετατολεύκην κοινω-
νία, γιὰ τὶς προστάθεις τῶν νέων, ἔδω καὶ στὴν Εὐρώπη, γιὰ τὸ πα-
ρελθόν, γιὰ τὴν παλῆν Ἀθήνα, ποὺ ἔσθνε, ἔδω καὶ ὅποιας εἶχε ἔτηδειζη ἔναν Παταδιάματη κι' ἔναν δροματοποτή, τὸ Περσικὴ Παναπόνιο.

Τι ιδιαίτερο οἱ παραδοτείς, ποτὲ πάντων.

—Όλα ἀλλάξανε ! Αλλοι σήμερα καθοῦνται ...

Τὰ λόγια αὐτὰ πέφτουν θυλερά απὸ τὸ σώμα τοῦ ποιητοῦ κι' εἶνε σὰν ἔνας ἀποχωριστικὸς συγκαντικός πρόσω τὸ σημερινόν παρελθόν.

***

Η κυρία ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ, ἡ λεπτὴ ποιήτρια τῶν «Χρυσῶν Κύπελλων», μονὶ ἔγραψε μ' εὐγενικὴ καλωσόρηντην ἀπάντηση της καὶ μὲ αὐτὴν ἀπὸ τὴν θέλωση τὸ σημερινόν πρόσω τὸ έργον της έχοντας μαζί την θέρετρην.

—Ο πατέρας μου—λέγει η κ. Δάφνη — ποὺ ἔγραψε κι' ἔκεινος στίχους, δι-
υνόμια πὼς τὰ χειριωνάτικά βράβια, μετὰ τὸ πατέρα μου, μᾶς διδάσκει ποτὲ τὰ ποιημάτια τοῦ Σολομοῦ, πότε τὸν Παράσχον καὶ πότε τὸν Παλαιᾶς. Ο Παφάσχος ήταν ὃ ἀγαπημένος φύλος τοῦ σπιτοῦ, ἀφοῦ μὲ εἰλή βα-
φτίσει, γι' αὐτὸν οἱ στίχοι του είχαν γιὰ μᾶς ἐντελῶς ιδιαίτερην σημα-
σίαν. Πολλές φορές γι' κριτήκη της δύομέλειας των μεγάλων ήταν διο-
νεγκής, ποδὲς μεγάλη μονὶ βλέπει καὶ ἀπελευθερώνει. Ο Παλαιᾶς δύως ἔτη-
δειογνήμενο τραγούδη, σημαντικά κάποιας μεγάλης αὔρας ποὺ έρ-
χοτονεῖ. Απὸ κενά τα χρόνα είχαν μείνει μέσα μονὶ καὶ ζοῦν, διω-
ταίς πρωτάρωνα — παύδαις ἀκόμα — κάποιοι στίχοι κοινωνιαστοί, μιὰ
λέξη, ἔδω, μισής, στίχος ἔκει...

—Και γκάτι καὶ γκούπι βαρεία, βαρεία κι' ἀκούραστα (χτυπάει...).

.....στὴν καρδιά μου μιὰ κούνια γιὰ παιδί,

μιὰ κάσσα γιὰ νεκρό !....

»Έβλεπα τὴν ἐντάποια στοὺς μεγάλους κι' ἀπὸ τότε φιλάθρος μέσα μον., ποὺ δὲν διάσκεται ποτὲ τὸ φόδο, μιτων δὲν θεωροῦνται δύναμις ποιητῆς. Λέγοντας αὐτά, ξέρω τὸν διστόδο τὸ φόδο, μιτων δὲν θεωροῦνται δύναμις ποιητῆς της «Ασύ-
λιτης Ζωῆς παρεξηγηθῆ», γιατὶ κι' Παλαιᾶς έχει γράψει ἔπειτε-
στατο κι' ἔγκωμαστικό πρόδογο στὸ βιβλίο μον : 'Γά Χρωστά Κύπελ-
λα καὶ — διως λέει δ. κ. Δάφνης — έχω εβούν ἐπὶ γλώττα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΑΤΕΙΚΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τούραρον ἀνθρωποι ποὺ νομίζουν δτι ξέρουν τὸ δικαίωμα νὰ γελοῦν μὲ τὰ παθήματα τῶν ὄλων. Γιά μένα αὐτὸν οἱ άνθρωποι είνε γελοῖοι καὶ ἀνήθυκοι.

Βέρων